

EL HIJAB, UNA HISTÈRIA POLÍTICA

KARIM SABNI

Banyoles, Catalunya

Una de les característiques més conegudes de la identitat occidental és l'assimilació cultural, l'objectiu de la qual és representar occident com una nació homogènia. Això no obstant, avui dia ens trobem amb un món més global i més divers; amb un munt de tribus urbanes a les nostres ciutats, barreja de cultures als nostres barris i, sobretot, amb molta diversitat en la vestimenta. Tot això qüestiona aquest vell concepte de homogeneïtat.

Davant d'aquesta situació podem observar com els partidaris de l'assimilació "identitària" poques vegades s'havien dirigit a les dones com ho fan ara. I això em du a preguntar-me, per què es converteixen en objecte de tanta atenció? Per què els polítics europeus notòriament reticents a aprovar lleis sobre la violència domèstica, l'assetjament sexual i la igualtat de remuneració, i que resisteixen activament l'aplicació de les lleis sobre la paritat política, estan tan preocupats per la situació de la dona en el context de l'Islam?

Si tenim en consideració que la dreta, i especialment l'extrema dreta, associen el seu rebuig a l'Islam amb el racisme contra els africans del nord fent-se ressò de la teoria del xoc de civilitzacions en una perspectiva d'identitat, ens és molt fàcil deduir que la roba de les dones musulmanes es veu com un tret molt més clar de la seva identitat religiosa que no pas la dels homes musulmans. Heus aquí, doncs, les campanyes racistes islamofòbiques de la dreta i extrema dreta que utilitzen sense embuts la imatge de la dona musulmana per aconseguir vots racistes.

El fet que dins d'algunes societats musulmanes s'hagin confiscat durant segles els drets de les dones ha comportat que ara, fora del món musulmà, s'hagi instrumentalitzat aquesta imatge de "dona víctima" per justificar les teories més dramàtiques com la del xoc de civilitzacions, la de la incompatibilitat de l'Islam amb la modernitat o la d'un món occidental civilitzat davant d'un món bàrbar musulmà. I amb aquest discurs islamofòbic s'ha anat imposant arreu del món la idea de la salvació de la pobra dona amb vel.

Tot plegat s'emmarca com una "missió civilitzadora", intentant convertir la prohibició d'un símbol identitari religiós en una "mesura d'assimilació". Una situació completament inacceptable ja que suposa, en

ple segle XXI, retornar al model de pensament colonial.

Tanmateix hi ha partits més subtils, com PxC, el PP o Ciutadans, que pretenen emascarar aquest mateix plantejament racista darrere d'una defensa de la laïcitat. Això no obstant, voler prohibir a les dones utilitzar el vel sí que és un atac a la laïcitat ja que equival, de fet, a impedir una pràctica religiosa, mentre que la laïcitat precisament pretén garantir la llibertat religiosa. Així doncs, l'argument de la laïcitat no és res més que un racisme que no s'atreveix a dir el seu nom.

I encara ens podem trobar també amb cert feminisme que argumenta que les dones que porten el vel assimilen voluntàriament la dominació masculina i que, per tant, se les ha d'alliberar malgrat, si cal, la seva voluntat. Però aquest seria un feminisme tirànic que pot assimilar les pitjors pràctiques patriarcal, com els casos dels règims talibà o d'Aràbia Saudita on s'obliga les dones a vestir el burka.

Aquesta obsessió occidental envers el *hijab* no deixa de ser, doncs, una "histèria política"; retòrica plena d'ira, amenaces i lleis punitives adreçades a la roba de les dones musulmanes.

Tanmateix, totes aquestes dones porten el vel com a símbol de repressió? Totes aquestes dones no tenen la capacitat de poder decidir sobre la seva forma de vestir? Totes les dones que porten vel, són submises? I submises a qui, al marit? A l'Islam? Són moltes preguntes que només provoquen que els homes ens qüestionem sobre la llibertat de les dones. Una llibertat que no està de més recordar-ho, han aconseguit encapçalant elles mateixes les lluites d'emancipació de cada moment històric concret. Però, per més que els homes treiem o posem més roba a les dones, no les podem alliberar mai del domini patriarcal que exercim continuadament damunt seu si no comencem a canviar nosaltres mateixos.

L'única forma, al meu entendre, per poder entomar aquest debat seriosament i amb objectivitat és considerar el vel o *hijab* com una peça de roba que porta una més de les tribus urbanes que poblen els nostres barris, sense cap més consideració. La resta és anar a buscar-li, molt intencionadament, tres peus al gat. ■